

Hội Ái Hữu Nguyễn Đình Chiểu & Lê Ngọc Hân Mỹ Tho

4555 University Ave San Diego, CA 92105-USA

Phone: 619-584-7568-Fax: 619-284-9822

Website1: ndclnh.tripod.com -

Website2: saigonline.com/ndclnh

Email: vinhngo2000@yahoo.com

Thư Mời tham dự Họp Mặt

**Hội Ái Hữu Định Tường & Mỹ Tho
và**

**Hội Ái Hữu Cựu Học Sinh Trung Học
Nguyễn Đình Chiểu và Lê Ngọc Hân Mỹ Tho
California-Hoa Kỳ**

Để kỷ niệm 15 năm thành lập Hội AH Định Tường & Mỹ Tho và 10 năm thành lập Hội AH CHS TH/Nguyễn Đình Chiểu và Lê Ngọc Hân Mỹ Tho, chúng tôi trân trọng kính mời Quý Đồng Hương Định Tường & Mỹ Tho, Quý Vị Giáo Sư và Cựu Học Sinh hai Trường Nguyễn Đình Chiểu & Lê Ngọc Hân, cùng quý Hội Đoàn thân hữu đến tham dự buổi họp mặt tại

Địa điểm: Nhà Hàng Paracel SeaFood
15583 Brookhurst St,
Westminster, CA 92683

Thời gian: Từ 11:30 sáng đến 3:00 giờ chiều
ngày Chúa Nhật 29 tháng 10 năm 2006

Ngoài phần phát hành Đặc San 2006, chương trình họp mặt rất phong phú với nhiều tiết mục văn nghệ đặc sắc do các Ca Sĩ của Trung Tâm Thúy Nga Quang Lê, Hương Thủy, và các Ca Sĩ nổi tiếng khác như Trung Chinh, Trang Thanh Lan, Ngọc Trọng, Nguyễn Đức Cường trình diễn.

Chúng tôi rất mong được đón tiếp Quý Đồng Hương, Quý Thầy Cô và các Anh Chị Cựu Học Sinh NDC & LNH cùng các thân hữu.

Trân trọng kính mời,

California ngày 1 tháng 10, 2006

TM Hội AH/ ĐT & MT: LS Đỗ Hữu Liêm

TM Hội AH/ CHS/NĐC & LNH: Ngô Ngọc Vĩnh

Điện thoại liên lạc:

Nguyễn Văn Nờ: 714-531-7660

Võ Thiện Hiếu: 714-636-3610

Nguyễn Thị Xuân Hương: 714-458-0620

Nguyễn Thị Trung: 858-357-4596

Nguyễn Hữu Thời: 714-839-0898

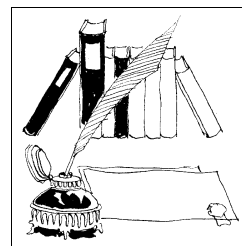
****Xin đóng góp \$20.00 (cho một phần ăn và ĐS 2006,
1 vé số cho các lô trúng có giá trị).**

Giới thiệu Đặc San 2006

Khi Quý Vị nhận được Bản Tin Đặc Biệt này, Đặc San 2006 đang trên đường đến nhà in để hoàn tất giai đoạn cuối và chuẩn bị gởi đến Quý Vị trong ngày Họp Mặt 29 tháng 10, 2006.

Cũng như các số Đặc San mà trong 10 năm qua Hội AH/CHS/NDC & LNH đã ấn hành, ĐS 2006 bao gồm nhiều bài viết với nhiều thể loại do các Giáo Sư, Cựu Học Sinh và Thân Hữu từ các Quốc Gia như Canada, Úc Châu, Đức Quốc, Pháp, Phần Lan, Hoa Kỳ và Việt Nam đóng góp.

Bên cạnh những bài khảo cứu rất có giá trị viết riêng cho Đặc San 2006, chúng ta còn gặp được những bài viết thật cảm động, nói lên tình cảm quý báu của những môn sinh dù đã thành công trên Trường đời, nhưng vẫn một lòng tôn

kính Thầy Cô của những ngày mới chập chững bước chân vào ngưỡng cửa Trung Học. Những bài viết với địa danh và nhân vật có thật khiến người đọc sẽ nhận ra ngay nếu đã là CHS hai Trường Nguyễn Đình Chiểu hay Lê Ngọc Hân. Không những CHS nhớ về Trường Xưa, Bạn Cũ, nơi chuẩn bị kiến thức căn bản khi bước chân vào Xã Hội, các Vị Giáo Sư cũng có những bài viết khiến người đọc bồi hồi nhìn lại chặng đường các vị này đã trải qua với tất cả tấm lòng của một Người Thầy tận tụy với thể hệ Trẻ Không gian của những bài viết, như truyện ngắn, thơ, tùy bút, khảo cứu còn mở rộng hơn cho cả Thành Phố Mỹ Tho, cho Tỉnh Định Tường, cho cả đất nước Việt Nam trước và sau năm 1975. Người đọc sẽ tìm gặp trong Đặc San 2006 hình ảnh của chính mình trong sân trường, hay một góc phố nào đó trong thành phố Mỹ Tho.

Vì số trang của Bản tin có giới hạn, chúng tôi chỉ xin được trích đoạn một số các bài viết trong ĐS 2006 để giới thiệu đến người đọc

(Xin xem tiếp trang 11)

NHỮNG KHOẢNG CÁCH (Page 334)*(HàĐỗ ChungBíchPhượng)*

.....Hôm ấy, chị P.A đứng trước quan khách và bộc lộ những tâm tình “rất thật” khi chị chia sẻ những sinh hoạt, ý nghĩ và mẫu đối thoại của 2 mẹ con. Chị kể rất nhiều nhưng tôi chỉ nhớ điểm chính về 2 người mà bà không an tâm là: chị P.A về tinh thần và em trai về vật chất. Chị P.A làm cho mọi người rất cảm động khi chị “ngộ”, phải mất đi một người mẹ và bao nhiêu năm để chị tìm được chân lý cuộc sống (sống không phải chỉ là để chinh phục và ước mơ có nhiều tiền). Chị đã hứa trước linh cửu Má mình rằng sẽ thay đổi cái nhìn và cách sống để bà không còn lo lắng dưới suối vàng. Sau giờ phút ấy, tôi lái xe đi về mà lòng vô cùng cảm phục sự can đảm của chị - đã dám nói sự thật và không ngại ngừng phơi bày trước mặt mọi người cái ham muốn và ích kỷ của bản thân mình dù trong quá khứ, và lòng quyết tâm của chị - đang cố gắng chuyển sang tính cách tốt đẹp của sự phát tâm và hướng thiện. Khoảng cách giữa tôi và chị không còn nữa. Chị thật dễ mến và những quyết tâm của chị vẫn chưa trễ quá, vẫn còn thời gian thực hiện được.

Viết cho Lê Ngọc Hân (Page 329)*Kim Oanh 12B 1971*

Viết lên những dòng chữ này tôi nghe thật nhớ, thật thương những ngày xưa cấp sách và cũng thấy là các con chúng tôi tuy thành công hơn chúng tôi nhưng có một thứ mà chúng không sao có được, đó là những thơ ngây hồn nhiên của thời cấp sách của chúng ta, chúng không biết thế nào là “áo nàng vàng anh về yêu hoa cúc, áo nàng xanh anh mến là sân trường”, hoặc là “thơ thân chờ em trước cổng trường, không gặp em thì thấy vắn vương”, không biết thế nào là trang thư xanh viết gửi anh... vì bây giờ với bao nhiêu tiện nghi hiện đại nào là Internet, nào là Cellphone, Computer... nghĩ thật ra thấy cũng hồi tiếc phải không các bạn? Bởi thế chúng tôi luôn hãnh diện và tự hào là dân LNH và NĐC.

Dòng đời thì vẫn cứ mãi trôi, mong là mai này sẽ có lần hội ngộ cùng tất cả các bạn của ngày xưa. Nhớ thật nhiều và thương thật nhiều ngàn đời LNH.....

Đức Quốc những ngày cuối hạ 2006

Lê Ngọc Hân ngày ấy (Page 323)*Nguyễn Trần Trác*

.....Ba mươi chín năm đã trôi qua kể từ ngày ấy. Những ngày chúng ta còn rất trẻ, lòng còn rất hồn nhiên, nhìn đời qua những lăng kính sắc màu rực rỡ. Ngày ấy, chẳng bao giờ chúng ta nghĩ tới những thăng trầm, những ly biệt, những hoang mang, thao thức mà mình đã phải trải nghiệm như trong thời gian vừa qua. Những ngày xưa ấy đẹp làm sao! Nhưng, như một câu thơ cổ Trung Hoa: Quân bất kiến Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai bốn lưu đảo hải bất phục hồi! (Bạn có thấy nước sông Hoàng Hà từ trời cao rơi xuống, xuôi dòng chảy ra biển cả, chẳng bao giờ trở lại) những ngày xưa của Lê Ngọc Hân cũng như dòng nước ấy. Các đồng nghiệp ở Lê Ngọc Hân xưa, nay kẻ còn người mất, người góc

biển, kẻ chân trời. Các giáo sư già ngày ấy, như bác Đặng Vương, bác Huệ nay mạnh yếu ra sao? Bạn Nguyễn Văn Lộc, giáo sư Triết nay thế nào? Tôi đã hỏi thăm nhiều người nhưng không ai biết địa chỉ của ông bạn triết gia; chỉ mang máng biết rằng hiện nay bạn vẫn tự tại vui với cảnh nghèo, như thầy Nhan Hồi ngày xưa, đầu đổ ở Vĩnh Long. Các cô

học trò nhí nhảnh ngày nào cũng phiêu tán khắp nơi, bây giờ có em đã về hưu, nhiều em rất thành đạt nhưng cũng có em vẫn “bên trời lận đận”. Lâu lâu bạn bè gặp được nhau đã là một hạnh phúc.

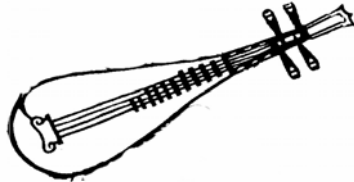
Hồi các nàng Lê Ngọc Hân phương Nam, dù bạn đang ở đâu- đang ở Việt Nam hay ở Âu Châu hoặc Bắc Mỹ- nếu có một dịp nào đó, bạn đặt chân lên đất Thăng Long, thì hãy tìm đến xã Ninh Hiệp, huyện Gia Lâm, hỏi thăm người dân địa phương để đến thập một nén nhang trước một nấm đất hoang sơ và hãy dành một phút để tưởng nhớ tới người đang nằm dưới lòng đất lạnh, vì nấm mộ điều tàn ở trước mặt bạn chính là nơi an nghỉ của nàng công chúa bạc phận đất Thăng Long: Lê Ngọc Hân.....

Sài Gòn, đầu mùa mưa 2006

RU TÌNH (Page 320)

Minh Hằng

..... Có một ngày xưa nào đó, anh đã là bạn của em. Thời đó rồi qua, qua mau bởi tình cảm không thể dầm chân tại chỗ. Thứ tình cảm bạn bè đó rất dễ biến động và đổi thay. Trong một thuận hợp của cơ hội, anh không nén được lòng mình và đã tình nguyện làm người tình của em. Anh và em đã là người tình tuyệt vời của nhau qua những năm và tháng. Thời gian không dừng lại. Ta không thể giữ mãi nguyên một hiện trạng của tình cảm. Anh không thể là bạn của em, cũng chẳng thể là người tình của em mãi mãi. Muốn bó buộc bên nhau bền chắc hơn, chúng ta phải là vợ chồng. Mỗi vị trí tình cảm đòi hỏi một trách nhiệm và cách ứng xử khác nhau. Em trách anh không còn lãng mạn như xưa, và em cứ loay hoay đi tìm những cảm xúc cũ. Thật ra trong tình yêu, ngôn ngữ hoặc những điều kiện ngoại thuộc là những điều không cần thiết lắm. Những người yêu nhau thường không bận bịu về chuyện trời nắng hay mưa. Thế nên khi em bắt đầu thấy cần thấp lên một ngọn nến, thêm cắm một đóa hoa hồng trong bữa ăn tối thì khi đó tình yêu giữa em với anh bắt đầu có dấu hiệu mòn giữa. Anh không cảm em giao tiếp với người khác. Điều đó không thể được, nhưng lấp ló khuôn mặt của người thứ ba đó là cơ hội của một ngõ rẽ chực chờ. Cần thiết cho em chăng? Thêm một tình bạn bên lề? Từ bao lâu nay em có bao giờ cần điều đó? Dĩ nhiên chuyện chẳng có gì, bởi đó chỉ là tình cảm anh em theo lời em nói. T hay C chỉ là ngọn nến hay đóa hoa hồng em muốn thấp sáng lên trên bàn ăn lâu nay vốn quá đơn giản.....

MÙA XUÂN TÌNH YÊU ĐẾN!!!(Page 318)

Đông Nghi CBL

.....Tình yêu của chàng và nàng thật vô cùng lãng mạn, đam mê một ngày không hàn huyên thì có cảm tưởng như thiếu vắng một cái gì đó mơ hồ không diễn tả được... Chàng thường khẽ bảo nàng rằng có khi cả đời mãi đi tìm một đối tượng để tôn thờ, chăm sóc, thương yêu, hòa hợp, thông cảm, quả thật khó khăn vô cùng! Ước gì hai ta sẽ mãi mãi là hơi thở của nhau.

...Bây giờ mỗi sáng khi ánh bình minh rạng rỡ chào đón một ngày mới sắp đến, nàng cảm thấy yêu thương đôi chim nhỏ nhắn – luôn tia lông cho nhau, quần quít, ca hát líu lo trên cành Anh Đào khe khẽ đánh thức nàng dậy... hơn bao giờ hết vì chúng làm nàng nhớ chàng nhiều không thể tả được!

Xin cảm ơn Thượng Đế đã đem niềm vui sức sống tràn đầy đến cho nàng, để cho nàng còn cảm thấy đời vẫn đẹp như những nụ hồng sớm mai, luôn luôn được vuốt ve mơn trớn bởi những làn gió xuân tình...

Nàng không còn những ray rứt, khắc khoải đợi chờ người trong mộng nữa.

Mùa xuân đã đến với nàng. Nàng đã tìm được tình yêu, tình yêu muộn màng, tình yêu cuối đời!!!...

Salem, mùa xuân tình yêu

ĐỊNH MỆNH (Page 302)

Nguyễn Trần

Lời kết:

Câu chuyện trên đây hoàn toàn hư cấu mà tác giả chỉ cốt cho hoa lá cành trăng trên lầu vãi để quý vị và các bạn mua vui cũng được vài trống canh. Tuy nhiên trên bình diện đạo đức luân lý Á Đông, quý vị và các bạn phán xét thế nào về Võ An Bình. Có hai cách phê phán:

1-Buộc tội: Trước sự thương yêu và hi sinh hết mực của Hằng, lẽ ra Bình phải chung thủy trung thành tuyệt đối với vợ, trong lòng chàng phải không còn hình bóng người đàn bà nào khác, cho dù chàng thuộc giống đa tình đào hoa thì cũng phải cố mà dẹp hết mọi cảm dỗ, đằng này chàng đã xao xuyên trước bóng sắc của Hạnh, mặc dù chỉ là một hình thức ngoại tình trong tư tưởng nhưng cũng là sự phản bội vợ con.

2-Bênh vực: Đành rằng Bình có những phút giây giao động trước Hạnh nhưng sau đó chàng biết dừng lại đúng lúc mà không gây ra một tội lỗi nào. Và cũng chính vì lòng thương yêu vợ con, chàng đã không tiến xa hơn nữa, thiết tưởng đó cũng là sự hi sinh cao thượng theo đạo lý con người.

Riêng người viết không đồng ý với sự lung lạc tình cảm của Bình, sự thể như vậy đủ chứng tỏ chàng không xứng đáng với tình yêu thánh thiện và đức hi sinh cao đẹp của Hằng. Chính vì thế định mệnh đã khiến xui chàng không được sum họp cùng vợ con.

Toronto đầu Xuân 2006
Nguyễn Trần.

CÂY SỐ 16 (Page 296)**Cao Thanh Phương Nghi**

Bài viết “Cây số 16” là sáng tác đã trúng giải cuộc thi 30 Năm Tị Nạn và đã được đăng trong “30 năm Tị Nạn và Chuyện Đời Tôi” do Người Việt xuất bản.

.....Mười mấy năm sau tôi chưa lần nào trở lại trạm xá miền núi cô đơn ấy. Cuộc sống mới khóa lấp dần những kỷ niệm xa xôi. Tôi có viết thư về cho Hoàng nhưng có lẽ thư thất lạc, tôi không nhận được thư trả lời nào cả. Thời gian chồng chất lên những nỗi buồn và mong nhớ vợ. Nhiều khi tôi không hiểu mình đang sống hay cuộc sống đã nuốt chửng mình. Một hôm tôi nhận được bức thư từ xa. Mắt tôi nhòe đi. Thư của Hoàng.

“Cây số 16, ngày.... tháng.... năm....

Tình cờ gặp một bạn cũ, biết được địa chỉ của Nga nên Hoàng viết thư thăm Nga đấy. Nga khỏe không? Hoàng vẫn còn làm việc ở trạm xá cũ, nay đã tăng cường thêm hai bác sĩ và hai y tá mới ra trường, cũng lớ ngớ như bọn mình ngày trước ấy mà. Chị Lương đã về hưu rồi. Hoàng đã có vợ và hai con. Sáng hôm ấy mới hay Nga đã đi. Hoàng bước vào thấy căn phòng trống trơn. Mà Nga vội quá nên bỏ quên lại một vật, Nga còn nhớ là cái gì không? Nga bỏ quên lại cái ống nghe đấy...”

Nước mắt tôi trào ra. Sự ra đi, những lý lẽ, những cái đúng và không đúng bây giờ đối với tôi không có ý nghĩa gì nữa cả. Tôi chỉ thấy nhớ, cái nhớ thôi thúc đến sốt ruột, đến bồn chồn.....

VƯỜN ME ĐẬU PHỌNG (Page 281)**Hồng Lan**

.....Đưa tay vẫy đám bạn chăn trâu, Lê quay lưng vừa đi vừa nhảy cò cò trên con đường mòn dẫn vào xóm. Nàng cảm thấy trong lòng dâng lên một niềm vui buồn lẫn lộn, mệnh mông khó tả. Có thể nói đây là một kỷ niệm rồi sẽ ăn sâu vào tiềm thức của nàng. Buổi trưa này, nàng không ngờ mình được dịp chạy giỡn trong vườn me đậu phộng, với lũ bạn chăn trâu cùng lứa. Sự thân mật, tự nhiên của Đậu, Đạt, Phước, Dân và Lụa đối với Lê sao nồng nàn, tươi

mát như những cánh đồng bao la, bát ngát ngoài kia. Và mặc dù tình bạn giữa lũ bạn chăn trâu và nàng chỉ xảy đến trong bất chợt, ngắn ngủi nhưng rồi nó sẽ vững bền, gắn bó như những mắc me tròn tròn, nho nhỏ gắn chặt vào nhau như trái đậu phộng đang treo lủng lẳng trên cành.

Tuy không nói ra nhưng Lê thừa biết rằng vườn me đậu phộng đã vẽ lên ký ức tuổi thơ của nàng những nét thật đậm và chắc chắn sẽ làm nàng nhớ mãi.....

VÀO NƠI GIÓ CÁT (Page 266)**Nguyễn Tấn Hưng**

.....Thỉnh thoảng Hiếu vẫn lang bang theo Khúc, Phan Diệp Khúc, về nhà hai bà chị Dương Châu, Hoài Hương chơi và đôi khi ăn cơm, ngủ đêm lại đó. Đây là ngôi nhà lá năm gian, nền trảng xi-măng, lợp lá, vách ván, rộng rãi khang trang cất theo kiểu đưa đầu song ra ngoài lộ, đường Trịnh Hoài Đức, thị xã Mỹ Tho. Nguyên gian đầu được lấy làm phòng khách. Sa-lông nệm mút và tủ búp-phê cửa kiếng, tủ đứng bằng gỗ quý chung bày la liệt trông rất là sang trọng, giàu có. Trên vách cũng như trên đầu tủ và mặt bàn đầu đầu cũng có ảnh và tượng Chúa, Đức Mẹ đồng trinh. Ngay giữa phòng, một hành lang dài được mở ra, chạy xuyên qua ba gian nối tiếp, với sáu phòng ngủ nằm hai bên dành cho gia đình con cái. Gồm hai ông bà già, hai bà chị Dương Châu, Hoài Hương, và ba đứa nhóc mới biết đạp xe đạp, mới biết chạy bộ, mới biết đi lững cững đã lục tục rời ra khi ông già từ già bùng biển, cách mạng để trở về thành. Đừng nói người Minh Hương không tham gia kháng Pháp, cứu nước mà làm. Sau cùng, cái hành lang thông thương đó lại trở ra ngay giữa gian cuối dùng làm nhà bếp. Phía sau nhà có trồng nhiều mía, chuối, cam, quýt và rau cải.....

LỘN SÒNG LỘN DĨA (Page 258)**Lê Tấn Lộc**

.....Lần chót có sự làm lộn nĩa (mong thay) là lúc tình cờ tôi gặp lại đứa học trò cũ, năm cuối ở Sài Gòn, trước khi hạ màn, nam sinh, xin nói rõ, kéo lộn nĩa, khi đời tôi đang đà xuống dốc thảm thương trên xứ tuyệt.

-Em tưởng thầy đã chết lúc “đứt phim”, người học trò cũ bùi ngùi kể, nên em đã lấy tên họ thầy đặt cho đứa con đầu lòng của tụi này, để mỗi lần gọi tên nó em nhớ tới thầy... Lê Tấn Lộc!

Rất thương yêu xin nhớ gọi dùm tên! *Lộn đĩa... mát lòng!*

Lần trùng hợp thứ mười ba sắp tới, nếu có, chẳng rõ định mệnh sẽ dành cho tôi sự ngạc nhiên nào đây, tuyệt vời hay thảm nào: Một cô nhân được

nữ thần Fortuna đả ngộ đúng mức, leo lên tới tột đỉnh danh vọng làm Đệ Nhứt Phu Nhon một vương quốc ở châu Phi, chợt nhớ tới “người xưa” (ngẫu nhiên trùng tên với tôi) mà chạnh lòng triệu hồi lộn tôi sang cho hưởng lộc trời chăng? Hoặc giả một cô nhân khác, đã nuôi hận nghìn đời với “kẻ bạc tình”, chợt nhớ phải rửa nhục bèn thuê người trèo non vượt biển, lội suối băng rừng đến tìm tôi thanh toán làm chăng?

CHÁT...! (Page 245)

Phùng Nhân

.....*Cũng bắt đầu từ bữa đó tới nay, trong xóm bắt đi cái nạn đua đòi. Mấy cái tiệm Chát ngoài đường Đình Bộ Lĩnh cũng hơi ế khách. Nhưng cái danh từ “Chát” nó lại hiện ra trong tất cả mọi nhà, rủ đi ăn nhậu người ta cũng hô rủ nhau đi Chát. Chửi lộn với nhau một cách ỉ xèo, thì họ cũng nói là tụi nó đang Chát với nhau. Hay đánh cờ tướng thì thâm, người ta cũng nói hai ông già đang ... chát với nhau rất là thân mật.*

Rồi có ông trung sĩ Ba, năm nay lỡ tai nghênh ngang. Mà có cái tật ghiền rượu tới ngày, đi tới đâu hề thấy động dao động thớt thì ông ta tấp vô rất ư là tích cực. Sáng nào cũng vậy, ông ta đi suốt từ hẻm Cầu Cui lên tới bến ông thầy Hoài, rồi vòng ra tới ngoài cửa Nhị Tỳ Quảng Đông, hề thấy bà nào tóc tai chải gọn gàng, thì ông ta chõ miệng vô nói lớn:

- Hồi hôm này “Chát” được mấy cái? Mà buổi sáng hôm nay coi vui quá vậy ta...

Nói xong rồi ông ta không đợi trả lời, cứ theo con hẻm mà đi. Bỏ mặc sau lưng những lời chửi mắng. Bởi có bà mắc cỡ họ cũng cộc cằn, nên họ chửi rửa rất độc địa thâm sâu. Nhờ ông ta lảng tai, nên cũng dễ. Chớ còn không thì chắc cũng cựa nựa rần trời, có bà thì dạn dĩ dám nói chơi. Đưa hai ngón tay lên trời, còn nói lớn là làm hai phát lộn. Ông trung sĩ có tức hên. Mà hỏi cái gì nghe lảng xẹt.....

TÀO KHÊ NƯỚC CHẢY (Page 240)

Nguyễn Xuân Thiệp

.....Buổi chiều ở Yên Bái về, cô đem đốt hết giấy tờ và cả tấm ảnh của anh ấy. Đêm qua, một mình đứng bên bờ ao, nghe tiếng cá đớp mồi dưới mặt bèo, cô tự hỏi còn gì nữa. Anh ấy đã đi, đi mãi... Cô nhìn lên trời, tìm chuỗi sao tinh đầu. Có phải chỗ kia, nơi vệt sáng mờ kéo dài, là giải Tào Khê không? Một con ếch từ bờ đất ẩm nháy tòm xuống nước, âm thanh dội lên ngăn ngui rồi chìm dưới khóm lau sậy... Cô xếp mấy món đồ lại, cho vào túi cói cùng với đám quần áo cũ. Vẫn còn trên tay cô tấm lụa vàng và chiếc lược gỗ. Cô cẩn thận trải tấm lụa ra giường. Nặng đã tắt bên sông. Cô bắt đầu cởi khuy áo, kéo vạt yếm sang một bên. Tay phải cầm chiếc lược gỗ hồng tâm, cô ấn đầu cán của nó vào khoảng dưới ngực. Chỗ da màu ngô non lõm xuống, sâu và nhọn.

NHƯ NƯỚC TRONG NGUỒN (Page 220)

Nguyễn Văn Sâm

'Cao cao chi tổ, viễn viễn chi tông, thúc bá đệ huynh, cô nhi tỷ muội nhà bây ra nghe tao chửi thơ nè...

'Sóng bủa thuyền câu lướt dập, nhà sập bìm bìm leo, đéo mẹ tổ chó đẻ nó cũng leo theo...Tổ cha ông bà nó...chơi với khi, khi vô đít, chơi với con nít, con nít lòn mặt, không bằng tuổi lè của tao mà bây bày đặt nói ra nói vô để gia đình tao học hặc xáo xào...'

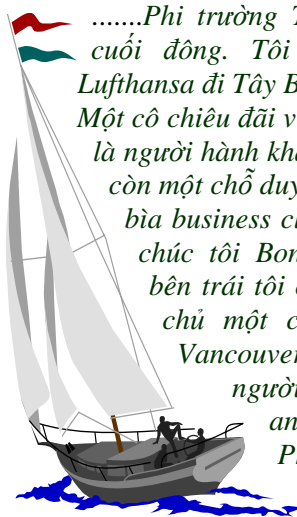
Tiếng chửi của bà Hương giáo Hải ngọt như tiếng ca của mấy cô danh ca Ba Bé, Tư Sạn trong đĩa hát Asia cất lên đằng kia, lan trong gió chiều, tỏa ra phía đầu này cù-lao đánh dấu sanh hoạt đặc biệt của xóm mà má tôi xác định rằng thì là 'đi bốn biển chín châu cũng không để dầu gì gặp'. Mỗi lần bà Hương trở tài là mỗi lần tôi và bàng dân thiên hạ ở đây khoái chí từ: vừa giải trí vừa đổi thay không khí nhàm chán của một nếp sống trầm trầm trong vùng đất nhỏ bằng bụm tay lọt giữa con sông rộng kéo dài trước đó. Sồn sồn người nhưng du dương giọng, bà Hương có tiếng chửi không khác mấy tiếng hát ru em trưa nắng, mùi mẫn như bài ca dạ cổ hoài

lang từ phu tướng lên đường, đã điều còn hơn nghe mấy con nhỏ xóm dưới kéo vuốt lên cao ngắt nhọn lều như kim chích nhẹ, nhột nhột vô tim, lẫn lẫn tới từng sợi dây thần kinh trên khắp cùng thân thể, mấy tiếng chót của một câu hò ruột. Nói có hơi quá, nhưng còn khoái hơn nghe trai gái mèo mỡ đối đáp trững giỡn lúc giã gạo đêm trăng. Chứng kiến tụi nó ỡm ờ trao tình bằng miệng hò mắt liếc tôi khoái lổ tai thì có mà bằng bụng thì không. Tôi nhớ tới tấm thân tôi. Con trai khi dễ coi như chẳng cùng loài cùng lứa, kiểu thằng Lai, thằng Chệt nào lạc loài trong xóm. Con gái đi ngang qua không cần biết tôi đương đứng đó, đương có mặt. Không đứa nào ngó thẳng vô mặt tôi mà biết mắc cỡ bối rối, trong khi đó đối với mấy thằng khác cỡ tuổi tôi, mấy con nhỏ này thường khi hành động kiểu như bị hớp hồn: quýnh quáng, tiêng được tiêng mất, cà-lăm cà-lập, vuốt-vuốt tóc, kéo-kéo áo, đỏ mặt cúi đầu ngó-ngó xuống chumthấy mà phát nực.....

MỘT CHUYỀN ĐI (Page 218)

Nhất Anh TAV

.....*Phi trường Toronto/Canada, một sáng cuối đông. Tôi ngồi chờ lên máy bay Lufthansa đi Tây Bá Linh, “West” Berlin.*

Một cô chiêu đãi viên bảo tôi đợi. Thì ra mình là người hành khách cuối cùng. Máy bay chỉ còn một chỗ duy nhất, và cô đưa tôi tới ghế bìa business class. Tôi chưng hửng và cô chúc tôi Bon Voyage. Người đàn ông bên trái tôi chào hỏi lịch sự. Anh ta là chủ một công ty buôn bán nhà ở Vancouver, rồi anh giới thiệu với tôi người ngồi cạnh anh là ba của anh, giáo sư văn chương Pháp đại học Toronto, mới vừa hưu trí, bây giờ về thăm quê ở Prague.

Không biết anh ta nghĩ thế nào mà hai cha con đối chỗ, ông giáo sư qua ngồi kế tôi. Ông bắt đầu câu chuyện bằng tiếng Tây. Ông mời tôi ăn nho. Ông bảo tôi rằng ông thường đi du lịch, và hề đi là ông đem theo trái nho rất tiện là vì khỏi gọt cắt mà lại vừa miếng ăn, không đầy bụng. Tôi hơi khựng vì nhớ câu “Làm thân con gái chớ ăn trầu người” rồi nghĩ bụng mình đâu là con gái, mà người ta đâu có mời trầu, mời nho mà.....

KHI ĐI DU LỊCH CHỌN MÁY DIGITAL CAMERA HAY DIGITAL CAMCORDER (Page 209)

Huỳnh Chiêu Đăng

.....Để trả lời cho câu hỏi nên mang theo máy loại nào tôi xin “ba phải” như sau. Nếu quý bạn thích xem video thì khi đi du lịch nên mang máy digital camcorder, khi cần cũng chụp được nhiều ảnh kỷ niệm. Nếu quý bạn thích nhiếp ảnh thì nên mang máy digital camera. Nhưng dẫu mang theo máy gì đi nữa cũng đừng quên là chúng ta đi du lịch, ngắm cảnh tại chỗ, thờ không khí tại chỗ, thưởng thức các món ăn tại chỗ vẫn hay hơn là về nhà xem lại. Riêng tôi mang máy hình theo cũng chỉ để lấy một số hình ảnh kỷ niệm có người trong đó. Riêng ảnh đẹp của địa phương, tôi tin là tôi không đủ khả năng chụp đẹp như các tấm ảnh bán trong các quán ven đường 1 đô 3 tấm đâu. Mua các ảnh này hay hơn là chụp. Nhiều khi chụp cũng không đến nổi tề, nhưng thường chúng ta không có thì giờ, đến nơi không đúng giờ phù hợp để chụp ảnh không có ánh sáng đúng mong muốn. Chụp sai giờ khắc cũng y như chụp người đẹp đứng ngoài nắng giữa trưa vậy. Nhất là quý bạn dùng máy có optical zoom mạnh như cái Canon S3 mà chụp portrait, thì từ đó trở đi, người đẹp thấy quý bạn cầm cái máy ảnh là lảng xa liền.

CHỢ MỸ THO (Page 201)

Huỳnh Quốc Minh

.....*Thời gian thấm thoát qua mau... Mới đây mà đã gần 30 năm dài xa Việt Nam. Vài lần về thăm quê nhà, trở lại thành phố Mỹ Tho thân yêu, nơi tôi sinh ra và lớn lên. Những lúc rỗi rảnh, tôi thường yêu cầu thân nhân chở đi vòng quanh khắp mọi nẻo đường lớn nhỏ để tìm lại dấu chân của mình năm xưa. Đi đến đâu, tôi cũng đều có cảm tưởng như đang phảng phất ít nhiều kỷ niệm của một thời thanh xuân đầy hoa mộng, không khỏi khiến tâm tư tôi bồi hồi xao xuyến... Khi xe chạy ngang đại lộ Hùng Vương góc đường Ngô Quyền, ngôi Trường “tà áo dài” rất dễ thương Lê Ngọc Hân bên này, đối diện gần đó là trường Nguyễn Đình Chiểu mà ngày xưa tôi ái mộ nhất. Quẹo trái sang đường Lê Đại Hành thì nhà cửa, tiệm buôn có phần khác lạ nhiều hơn xưa. Đến cuối đường rẽ sang phải là ngôi chợ hai tầng mới được xây cất sau này mà bên trong rất vắng người mua. Từ chợ cá đến những con đường xung quanh nhà lồng, chợ nhóm rất thưa thớt khác hẳn thời*

trước, người bán nhiều mà người mua thì lại quá ít. Tình thiệt mà nói, trầm ngâm đứng nhìn ngôi chợ “thiếu thiện cảm” này, tâm trí tôi không khỏi liên tưởng đến hình ảnh ngôi chợ cũ thân thương đầy kỷ niệm với gia đình ba mẹ tôi đã một thời vang bóng: CHỢ MỸ THO.....

BẾN LẠC HỒNG (Page 198)**Mặc Nhân**

Thời điểm: Cuối thập niên 1970 và đầu 1980

Bến Lạc Hồng: Từ xa xưa có tên gọi là Cầu tàu hoặc lộ Hàng Dương hoặc đơn giản Mé sông. Bến Lạc Hồng được gọi chính thức vào khoảng năm 1958. Dưới thời thuộc địa nói đây là Ga xe lửa Mỹ Tho – Sài Gòn. Bên kia Ga xe lửa là con đường trải đá đỏ nhìn qua cồn Rồng. Một số băng đá còn đến năm 1975. Một số cây dương hiện còn đứng vững, tuổi thọ trên trăm năm. Ngoài ra, có một cây đa cổ thụ đã bị giông thổi ngã vào năm 1973, một cây bồ đề được trồng lại nay đã to lớn.

Nhà thơ Xuân Diệu: Nơi mé sông này nhà thơ Xuân Diệu có thời ở Mỹ Tho đã ngồi ở băng đá ngâm nga những vần thơ mà người sáng tác. Chính tác giả đã được nghe cô thi sĩ đọc hai câu thơ trữ tình nổi tiếng thời bấy giờ.

*Đôi mắt người yêu ôi vực thăm
Ôi! Trời xa vắng trán người yêu.*

CẢI LƯƠNG HỒI NĂM (Page 192)

Nguyễn Nguyệt Ánh
(Nguyễn Đình Chiểu 1954-1961)

.....Năm đó, bà Cố đã quá già không biết sẽ theo ông theo bà lúc nào, bà không còn đủ sức để ra chợ coi cải lương nữa, ông bà Mốt có ý định diễn cải lương ngay trong làng để bà Cố coi cho vui, biết đâu chừng lại là lần cuối bà Cố được coi cải lương.

Người được giao cho việc tổ chức trình diễn lần đó là Năm Thầy Hù. Cậu Năm là một tay đòn cò đòn gáo có hạng đã từng đem tuổi thanh xuân trải dài theo đường lưu diễn của một gánh hát lớn, nay có tuổi trở về làng làm nghề hớt tóc, do đó có tên Năm Thầy Hù. Cậu có người con gái đẹp, tức là chị Tư Thành cũng đã có lúc theo cha đi gánh hát, nhưng

học nghề chưa xong thì nhan sắc kiều diễm của chị lọt vào mắt một ông chủ xe đò Sài Gòn – Lục Tỉnh nên chị phải bỏ nghề về làm bé ông ta. Năm đó chị giận chồng có hai vợ mà thương không đồng, lại buồn vợ lớn ý quyền ăn hiếp nên xách va ly về ăn Tết với gia đình.....

**VỀ THĂM MIỀN CHÂU THỐ
SÔNG CỬU LONG (Page 181)****Xuân Vũ**

.....Thằng Ô có kế hoạch tập luyện và tìm thêm để bổ xung giàn chó đi rừng như của Tư Nghĩnh. Công việc vĩ đại nhất sẽ là tậu một chiếc xuồng mõ. Đây là loại xuồng làm bằng một thân cây rừng mọc ruột, chó không phải bằng tre ghép lại như các loại xuồng khác.

Nhưng xuồng này, người ta chống phải giỏi dang, còn người ngồi xuồng cũng phải biết cách. Chống xuồng thì phải dùng cây xào nạng, dài hai thước rưỡi, dưới gốc có cái nạng hình chữ V lật ngược để khi cắm xuồng bùn, mắc cái nạng nó sẽ không lún sâu. Nhờ vậy rút xào lên nhanh. Mùa nước ngập, xuồng bay trên mặt nước như tên bắn. Đám nai bơi, lội trong nước ngập tới mang tai (nên gọi là "săn nai ngập mang") chạy không kịp chiếc xuồng này.

Xuồng phóng tới trườn cả trên lưng nó và người thợ từ xuồng vượt qua lưng nai ôm lấy cổ và đâm họng nó.

Nai mùa nước ngập thường tìm những gò cao đợi nước xuồng để trở lại cuộc sống bình thường thênh thang. Ở U Minh có đến mấy chục cái gò. Ở đó nai gom lại lúc nhúc như gà trong sân sau. Chúng chỉ chạy tránh thợ săn chó không chống cự như heo rừng. Cho nên mùa nước ngập, mỗi chuyến đi, thợ săn có thể hạ được năm ba con là thường. Chỉ cần người chống xuồng cho giỏi.....

